

(המשך מעמוד 19)

אל משה שפירא הפצוע, וביקש מכבה אידלסון שתניח את אצבעותיה על פצעו כדי למנוע דימום.

ובעוד תכריה הכנסת ושרייה הממשלה, פצועים ונגרשים, מנסים לעזור, לבי רוח, כשגם חוששים כי זוהי הפצה ערבית לכבוד יום השנה למיצע סיני, או נקמת ערבי על הטבח בכפרקאס, התרחשה ביצע דראמתימת.

ערבי להרוג!

רויך ניסה להימלט אל דלת היציאה. שלושה גברים דלקו בעיי קבותיו. מאוחר יותר התרברבו באונו עיתונאים, כשכל אחד אומר כי הוא שתפס את דוויק ומנע ממנו לברוח. יוסף עפרוני מקריית ביאליק, לכ"ב תב הארץ: "תפסתי את המתנקש בגי"

"פצה רבותי!"

בשעה 4 ועשר דקות התעורר במשנתו במלון חיפה. הוא היסס אם ללבוש מעיל, שסייע בהסתרת הרימון, או לוותר עליו, כדי שלא לעורר חשד, שהרי היה זה יום שרבי. לבסוף החליט לוותר על המעיל. את הרימון הטמין בכיסו מימין.

אחור בשעה 10 בערב, "אמר לגי ברת רודניק, בעלת ביתהמלון.

ברחוב כרייהודה אכל מנתפלאפל. ככניסה לקולנוע ציון הכיני בתמונות מתוך הסרט: האישי שידע יוחר מדי."

אלא ביקשה לחזור לעבודה. הפרק ליטות לא קיבלה את הסברו והגישה נגדו כתביאשום על הרחה בחקירה.

כסעף 6 ב' בכתב האישום נכתב: "הנאשמים ניסו להניח את (מ"י) מלמ" סור עדות כאמור לעיל, על אף שידעו כי במישרד מבקר-הערייה מתנהלת חקירה על פי דין בנוגע לתלונתה של (ר"מ). במהלך השיתה הנ"ל הנאשמים הפחיתו את (מ"י) כי במידה ותמסור עדות, מעמדה בעבודה ייפגע. לעומת זאת, אם תשתף איתם פעולה ולא תמ" סור עדות, יראגו לשפר את מצבה ומע" מדה במקום העבודה."

יתכן כי הניסיונות להניא אותן מלהגיש תלונה, ואחר-כך הניסיון לשכנעו לחזור בהן מתלונתן, כלל גם חיתוך ציגמי מכוניתה של ר"מ על-ידי אלמונים, ליד אולם בית-המישפט כתלאכיב, בעת שהיתה שם במישרדי התביעה.

אריה ניצן, באמצעות עורכי דינו נתן וחייה קנת, מכחיש את ההאשמות נגדו מכל וכל: "מעולם לא היה ולא נברא, ואני מתכוון להוכיח את חפותי בבית-המישפט."

שמרטפים וניקוי מכונית

לעיתים קרובות מבקר במקום-עבודתו. וכך נכתב במיסקן אחרי הבדיקה:

"מר ניצן הוא לאחר ניתוח לב פתוח, ואנו סירבנו בתחילה לברוק אותו. רק לאור הצהרתו ובקשתו המפורשת ביי צענו את שתי הבדיקות." הרלוונטיות נרשמו תגובות המאופיי" נות בדרך כלל כתגובות אמת. המסי" קנות מורות שניצן מעולם לא חזר, לא הציק, לא השפיל, לא תקף, לא משך

בעיקבות פירסום כתבת-חקיר כי 1985 על הנעשה במוסד, שאותו ניהל ניצן, פתחה ועודת-הביקורת של העי"

עובדת מ"י החזרה שלך גדול יוחר ויפה יוחר"

כחודעה על התפטרותך מעבודה בתג" מולים."

במיכתב ששלח עורך-הדין רודיוב, באיכותו של ניצן, לרשות-השיפוט הארצית של ההסתדרות, נאמר: "המ" ערערת מציגה תמונה מעוותת על פיטוריה, ככיכול, כתוצאה של נקמנות אישית. עיון במימכים שהוצגו לפני רשות-השיפוט המהונית מעיד כי למ" ערערת הוצעו תפקידים בתוך המער" כת, (הן באירגון העובדים והן בתגמול לים), אך המערערת סירבה לכל הצעה. למערערת אין זכות מוקנית לתפקיד מסויים, וזכות המשיב להעבירה לתפקיד אחר, ובמיוחד לאחר שהובטח למערערת כי שכרה ומעמדה יישמרו." מ"י טוענת ששמעה כמו אזוניה את ניצן אומר על ר"מ: "גם אם היא תעבור לקופת-תגמולים אמר את חייה. אני אשירף אותה על אש קטנה"

כיו ביולי 1987 הוצא נגד ר"מ צו האוסר על כניסתה לבניין אירגון-עובד דיהערייה. חדרה ננעל, ומפתחות הח" דר הועברו לעורך-הדין רודיוב. ר"מ שלחה מיכתב לראש הערייה, שלמה להט, ובו ביקשה להיפגש עימו. הוא סירב להיפגש עימה, בנימוק שטע" נותיה נברקו ושלא נמצא בהן ממש. ועדת-הביקורת של הערייה חשבה אחרת.

ר"מ שלחה מיכתב לראש הערייה, שלמה להט, ובו ביקשה להיפגש עימו. הוא סירב להיפגש עימה, בנימוק שטע" נותיה נברקו ושלא נמצא בהן ממש. ועדת-הביקורת של הערייה חשבה אחרת.

לא חזר, לא הציק

ב עיקבות הבירור שערכה ועי דתהביקורת של עריית תל-אביב, אחרי פנייתן של שתי המתלוננות, נברק ניצן ב-12 ביולי בדיוקת פולגירך במכון קדמן. הבדיקה נערכה ביוזמתו של עורך-הדין רודיוב, כדי להוכיח שניצן דובר אמת, וכל ההאשמות נגדו חסרות-ישחר. לדברי העובדות, גידעו קרמן, בעל המכון, הוא חברו הטוב של ניצן, ונראה

נאשם שלום האישים: הרחה בחקירה

גדולי האומה

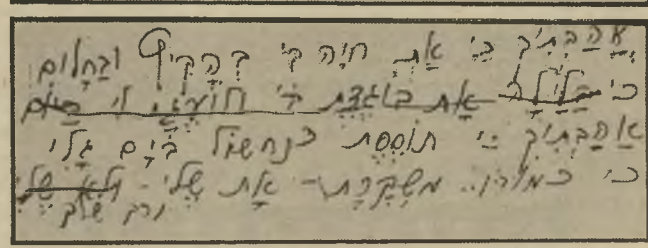
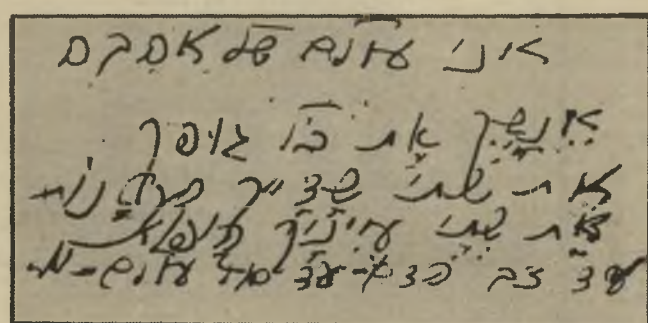
חלק מאולם-המליאה, כפי שצולם על-ידי ה" עולם הזה יום לפני הפיגוע. בתמונה נראים (מלמטה למעלה) לוי אשכול וגולדה מאיר ליד שולחן הממשלה, מאחורי-הם מנחם בגין, יוחנן באדר, אסתר וילנסקה ומשה סנה, אז חברי מק"י.

אחרי-כך פנה לבניין הכנסת שכרחוב המלך ג'ורג'. הוא ניגש למוכרות-הכנסת, ביקש כרטיס-כניסה ליציע, מסר את תעודת-הזהות שלו, קיבל כרטיס ונכנס לבניין הכנסת, שנקרא כפי העם ביה-פרומין.

בשעה 4 התחדש הדיון המדיני במליאה. יום לפני כן נשא גולדה מאיר, שרת-החוק, ודויד בן-גוריון, ראש-הממשלה, נאומים מדיניים. הם דיברו על המצב הביטחוני של ישראל ועל מעמדה בעולם. חברי-הכנסת הגיבו עתה כנאומים ארוכים, משעממים למדי.

פרץ ברגשטיין מסיעת הציונים הכלליים אמר כי לא את כל הבעיות אפשר לפתור באמצעים צבאיים. מאיר ארגוב ממפא"י ריבר על מאבק הגושים, על מעמדה של ישראל בים השניאה. כשעלה לרוכנה-נאומים יצחק רבי" אל, איש המפר"ל, עזבו רבים מהגוני כחים את האולם. בין הנשארים: שי"מ שון יוניצ'מן, איש חרות; גולדה מאיר; אריה אלטמן; מחרות; משה כרמל מאחדות-העבודה, משה שפירא מה" מפ"ל; בן-ציון הראל, ציוני כללי; שמואל מיקוניס ממק"י; אסתר רויאל-גאור ויוחנן באדר מחרות.

אם האישים הגדולים ביותר יכולים לנקוט בדרדית-תועים זו... אמר רפאל, ולפתע השתק. הוא הבחין בחפץ המתעופף לעברו מהיצי. הרעיון הראשון שעלה במוחו היה: פצה. הוא צעק: פצה! רבותי! ומיהר לעבר הרלת. רחל מלחי, הקצרנית, רצתה להי" מלט אף היא. ואז אירעה ההתפוצצות. היא נצמדה לריצפה וכיסתה את ראשה בידיה. הפצה נפלה סמוך לשולחן הממשלה. בן-גוריון צעק: קטט! לשבת! משה כרמל: יש לי שבר ביד. אני מאבד דם! יגאל אלון: סכיין! תערי! מיספריים! אנשים התחילו להתרוצץ באולם. בן-ציון הראל, רופא במיקצועו, ניגש

קטעים משיריו של ניצן לעובדות

אהבתך כי את חיה ב' בהקיץ ובחלום...

רייה בחקירת החשדות שהועלו נגדו ונגד רעייתו. הוועדה מצאה שאין חשד לעבירות שביצע לכאורה, שיש להעבירן למיטרה, אולם מצאה ליקר יים המורים בעבודתו. הליקויים "מצב" עים על התנהגות שלא על-פי אמות-המוסר המקובלות במוסדות-חינוך". כך עולה שניצן לא נמצא במשך רוב שעות-היום בפנימייה. בשל היותו או ממלא-מקום יו"ר אירגון העובדים. הוא שימש גם כמנהל אגודת לב אל לב שלידי בתי-החולים העירוניים.

התברר שניצן היה נפגש עם הצוות החינוכי של הפנימייה בדרך כלל רק בשיבות-צוות שביצע לכאורה, שיש ביוזמת אשתו, וביוזמתו, נשלחו לידים מהפנימייה להביא אוכל מחדר-האוכל והמיטבה לביתם. נמצא עוד שחניכות מהפנימייה התבקשו על-ידי ניצן פע" מים מיספר לעזור בסידור הסיפרייה שבביתו. הניכים התבקשו לעזור לו בשטיפת מכוניתו הפרטית, ונשלחו לערוך עבורו קניות פרטיות מחוץ לשטח הפנימייה. חניכות נשלחו בחמש הזדמנויות שונות לשמש כשמרטפות בביתה של מכרה של המיטבה. מימצאי ועדת-הביקורת העלו את העובדה המדהימה שבמשך 10 שנים התחלפו בפנימייה 84 עובדים.

יוסי עיקודוד